

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

26 Νοεμβρίου 2006
Κυρική ΙΓ΄ Λουκᾶ (Λουκ. ιη΄, 18-27)

Ἡ φιλαργυρία καὶ ἡ φιλοχρηματία εἶναι ἓνα μεγάλο ἀνθρώπινο πρόβλημα καὶ μιὰ φοβερὴ καὶ μεταδοτικὴ ἀρρώστια. Μιὰ κατάσταση, ποὺ ἂν δὲν προσέξουμε, μπορεῖ νὰ μεταβληθεῖ σὲ ὑπαρξιακὴ φυλάκιση καὶ ἀσφυκτικὸ ἐγκλωβισμό.

Γι' αὐτὸ στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο ἡ Ἐκκλησία ἐπιθυμεῖ νὰ μᾶς πεῖ τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ μᾶς δείξει τὸν τρόπο ποὺ μπορούμε νὰ φυλαγόμαστε καὶ νὰ διασώζουμε τὴν ὑπαρξή μας.

Μᾶς καλεῖ νὰ γίνουμε τηρητὲς τοῦ λόγου τοῦ Χριστοῦ πὼς «ὅσα ἔχουμε νὰ τὰ μοιράσουμε στοὺς φτωχοὺς γιὰ νὰ ἀποκτήσουμε θησαυρὸ οὐράνιο», καὶ ὄχι νὰ τραποῦμε σὲ φυγὴ μπροστὰ στὸ βαρὺ καθῆκον μας· νὰ περιπέσουμε σὲ λύπη, ὅπως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου.

«Ἐκεῖνος, ὅταν ἄκουσε ἐτοῦτα τὰ λόγια, ἔπεσε σὲ μεγάλη λύπη γιατί ἦταν πάρα πολὺ πλούσιος», σημειώνει τὸ ἱερὸ κείμενο τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ. Καὶ ἔτσι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, ἐνῶ εἶχε τὴ δυνατότητα γιὰ τὸ μεγάλο καλὸ, ἐντούτοις αὐτὴ τὴ δυνατότητα τὴν μετατρέπει σὲ ἀδυναμία.

Ἐνῶ μπορούσε νὰ εἶχε ἐξασφαλισμένη τὴν εἴσοδό του στὴ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὴν φιλαργυρία καὶ φιλοχρηματία του κλείνει γιὰ πάντα τὴν πόρτα της καὶ μένει ἀπ' ἔξω.

Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς γνωρίζοντας ὅλη αὐτὴ τὴν ἀνθρώπινη στάση ἔναντι τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν καὶ τὴν στενότατη σχέση μ' αὐτά, εἶπε τό «πόσο δύσκολο πρᾶγμα εἶναι ὁ πλούσιος νὰ μπεῖ στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν».

Ἄν προσέξουμε ὅμως καλύτερα σ' αὐτὰ τὰ λόγια, θὰ παρατηρήσουμε πὼς ὁ Χριστὸς δὲν κλείνει τὴν πόρτα τῆς Βασιλείας Του σὲ κανένα. Ἔτσι δὲν εἶπε πὼς εἶναι ἀδύνατο, μὰ πὼς εἶναι δύσκολο. Τὸ ὅτι δὲ εἶναι δύσκολο διαφαίνεται ἀπὸ τὸ γεγονὸς πὼς ὁ πλοῦτος εἶναι ἓνας δυνατὸς πειρασμὸς, ποὺ καταντᾶει μιὰ καθαρὴ λατρεία καὶ ἀγάπη πρὸς τὸ χρῆμα. Εἶναι δηλαδὴ μιὰ εἰδωλολατρεία στὸ Θεὸ μαμωνᾶ, στὸ χρῆμα καὶ τὸν πλοῦτο.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μᾶς διαφεύγει ἴσως, εἶναι τὸ γεγονὸς πὼς τὸ εἶδωλό μας, ὁ πλοῦτος, εἶναι

Ένας θεός ψεύτικος και άπατηλός. Γιατί μπορεί να υπάρχει σήμερα, και αύριο χάνεται, σβήνει, εξαφανίζεται. Ένω σήμερα χαιρόμαστε για τα πλούτη μας, αύριο τα βλέπουμε να γλιστρούνε από τα χέρια και να μᾶς φεύγουν. Και τὸ σπουδαιότερο, ὅτι τις περισσότερες φορές ἀδυνατοῦμε νὰ κάνουμε κάτι. Αὐτὸ εἶναι τελικὰ ἡ τραγικότητα καὶ ἡ ἀπογοήτευσή μας!

Ἔτσι ἡ φιλαργυρία καὶ ἡ φιλοχρηματία μας μᾶς ὀδηγοῦν σὲ μιὰ θλιβερὴ κατάσταση πὸ μᾶς γεμίζει ἀπελπισία. Εἴχαμε ἄλλωστε ἐκεῖ στηρίξει πολλὰ· τὴν ἴδια τὴ ζωὴ μας· καὶ βλέπουμε μέσα σὲ ἐλάχιστο χρόνο ὅλα νὰ κρημνίζονται καὶ νὰ διαλύονται.

Γνωρίσαμε σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ πολλοὺς μὲ πλούτη καὶ δόξες. Ξαφνικὰ τὰ ἔχασαν ὅλα· τοὺς «ἔφυγε ὁ Θεὸς τους καὶ ἔμειναν στὸ δρόμο. Γιατί ὁ πλοῦτος εἶναι ἕνας ψεύτικος καὶ ἄπιστος Θεός!». Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη· ὁ Χριστὸς ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὸ πόσο δύσκολη εἶναι ἡ εἴσοδος τῶν πλουσίων στὴ Βασιλεία Του, δὲν ἐννοοῦσε μονάχα αὐτὴ στὴν αἰωνιότητα. Μὰ καὶ ἐτούτη, πὸ διανύουμε σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ, δηλαδὴ τὴν Ἐκκλησία Του.

Σ' αὐτὴ δὲ τὴν Ἐκκλησία, οἱ περισσότεροι Χριστιανοὶ δὲν εἶναι οἱ πλούσιοι καὶ οἱ κατέχοντες. Αὐτοὶ ἔχουν προσκολληθεῖ στὰ πλούτη τους, σ' αὐτὰ πὸ κατέχουν. Τὰ ἔχουν κάνει θεὸ τους καὶ ἔτσι ξεγελοῦν τοὺς ἑαυτοὺς τους.

Ἔτσι δὲν τὴν χρειάζονται ἀσφαλῶς τὴν Ἐκκλησία. Ἔχουν τὴν δική τους βασιλεία, τὸ δικό τους θεό. Γι' αὐτοὺς ἡ Ἐκκλησία εἶναι καλὴ καὶ ἴσως εἶναι ἀνεκτὴ, γιὰ νὰ παρηγορεῖ τοὺς πτωχοὺς καὶ νὰ τοὺς δίνει ἐλπίδες! Ὅμως ἀντίθετα στὰ ὅσα αὐτοὶ πρεσβεύουν, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι χῶρος ἐξαγνισμοῦ τῶν πάντων καὶ σωτηρία δική μας. Ἐκεῖ μέσα ἔχουν θέση ὅλοι, καὶ οἱ πλούσιοι καὶ οἱ πτωχοί, γιατί ὅλοι βρίσκουν τὸ σκοπὸ τῆς ὑπάρξεώς τους καὶ καλοῦνται νὰ τὸν ὑπηρετήσουν μὲ πιστότητα καὶ δικαιοσύνη.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, μὴν κάνουμε καὶ ἐμεῖς τὸ λάθος νὰ νομίζουμε τὸν πλοῦτο εὐτυχία, μὴτε ὅμως καὶ δυστυχία. Οὔτε τὸ ἕνα ἰσχύει οὔτε τὸ ἄλλο, γιατί τὸ ἴδιο πράγμα στὰ ἀνθρώπινα χέρια γίνεται εἴτε εὐτυχία εἴτε δυστυχία.

Χρειαζόμαστε λοιπὸν προσοχὴ μὴν ὀλισθήσουμε στὸ χῶρο τῆς φιλαργυρίας καὶ φιλοφρηματίας. Γιατί ὁ πλοῦτος ἐνέχει κινδύνους πολλοὺς καὶ πρέπει νὰ γνωρίζουμε νὰ τοὺς ξεπερνᾶμε. Νὰ γνωρίζουμε δηλαδὴ τὸν τρόπο πὸ ἐμεῖς θὰ κουμαντάρουμε τὸν πλοῦτο ὅπως πρέπει καὶ ὄχι αὐτὸς νὰ μᾶς τραβάει ἀπὸ τὴν μύτη.

Ἀλλὰ τελικὰ ὅ,τι καὶ ἂν εἴμαστε, εἴτε πλούσιοι εἴτε πτωχοί, ἕνα εἶναι τὸ ζητούμενο· νὰ ἔχουμε ἀγάπη καὶ πίστη πρὸς τὸ Θεὸ καὶ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Ἄν ἔτσι πορεύομαστε στὴ ζωὴ αὐτή, τότε θὰ γνωρίσουμε πῶς νὰ χρησιμοποιοῦμε τὸν πλοῦτο μας καὶ πῶς ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ νὰ σηκώνουμε τὴ φτώχεια μας. Γιατὶ καὶ ἡ μιὰ περίπτωση καὶ ἡ ἄλλη εἶναι σύμφωνη μὲ τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ. Καὶ ταυτόχρονα μᾶς ἀνοίγει τὴν πόρτα, γιὰ νὰ μποῦμε καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ στὴ Βασιλεία Του.

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]